

постъпва в Лайпцигската консерватория, дето учи при Фердинанд Давид цигулка и Хауптман и Рихтер — теория, и след свършването ѝ предприема своите обиколки по цяла Европа и Америка, Азия и Австралия — поженалъ успѣхи, равни съ тѣзи на Паганини. Следъ продължително пребивание въ Вибрихъ и Блазвичъ при Дрезденъ, отива професоръ въ музикалното училище на „Златната зала“. Изкуството на В. е съединение на голѣмо техническо свършенство — съ висока изпълнителска дарба за предаване всички стилове, съ безпогрѣшна точност. Голѣмъ привърженикъ на Вагнера, той навсѣкжде го е ревностно пропагандиралъ — особно въ Англия. В. е авторъ на транскрипции и една голѣма цигулкава школа.

Вината-винета, ит. Vinata-vinetta — лозарска пѣсень, пѣсень на виното.

Виндшпергеръ, Лотаръ — Windsperger, Lothar — компонистъ, род. 22 окт. 1885 въ Амфингъ (Горна Бавария), ученикъ на Райхенбергеръ, Шмидтъ и Луи Рудолфъ въ Мюнхенъ. Композиции: една симфония, една симфоническа фантазия и Прологъ къмъ една драма — за оркестъръ; по единъ цигулковъ и клавиренъ концерти; 2 сонати; цикълъ „Мистични скокове“, Багатели, Сюита, Рапсодия и полонеза — за пиано, клавирио; струненъ квартетъ; 2 чело и една цигулкови сонати; „Рапсодия-соната“ за виолончелъ и пиано; две сонати за виолончелъ-соло; „Ода и соната“ — за соло-виола; Соната за цигулка и органъ; Соната за виолончелъ и органъ; „Вечерна музика“ въ 3 части, за 4 хорни; единъ Реквиемъ; „Миса симфоника“, пѣсни — солови и хорови.

Виноградовъ, Михаилъ Александровичъ, (протоиерей) — руски църковенъ компонистъ, свършилъ Рязанската духовна академия, самоукъ въ музиката; билъ е помощникъ регентъ, а по-късно — регентъ на архиерейския хоръ. Композициите на В. се отличаватъ съ естественост и плавност на гласоводенето, ясна и подходяща на текста хармония, и се състоятъ отъ: 2 „Херувимски“, „Милостъ мира“ (много често изпълнявано и отъ нашите хорове), „Хвалите имя Господне“, „Возбранной воеводѣ“ и др.

Винтерфелдъ, Карлъ Георгъ Августъ — Winterfeld, Karl Georg August — виденъ музикаленъ историкъ и изследвателъ, род. 28 ян. 1874 въ Берлинъ, умр. 19 февр. 1852 с. т., юристъ, но голѣмъ познавачъ на църковната музика, заемащъ видна служба по правосъдието въ Бреслау, дето е стоялъ на чело на Института за църковна музика; 1812 предприема едно продължително пътуване изъ Италия, дето събира богатъ материалъ за своите трудове, най-важните отъ които сж: върху Палестрина и Габриели (Джовани), Лютеровитъ нѣмски духовни пѣсни“, „Евангелското църковно пѣние“ и „Къмъ историята на духовната музика“.

Винтеръ, Петеръ фонъ — Winter, Peter von — плодовитъ оперенъ компонистъ, род. 1745 въ Манхаймъ, умр. 17 окт. 1825 въ Мюнхенъ; 11 годишенъ, постъпва цигуларъ въ капелата на курфюрста, следъ това учи при абатъ Фоглеръ, пише балети и мелодрами за Манхаймъ и Мюнхенъ, отива при Салиери въ Виена за да изучи италианското пѣние, кждето започва да пише опери; бива назначенъ за дворцовъ капелмайсторъ въ Мюнхенъ, посещава Италия — Венеция, после Виена, дето пише своите две най-прочути опери „Лабиринтътъ“ и „Прекъснатиятъ Великденски празникъ“, сетне — Парижъ, Лондонъ и Милано, кждето написва операта „Il Moaetto“ и се връща въ Мюнхенъ. Освенъ кржгло 40 опери, В. е писалъ 26 меси, 3 „Stabat Mater“ — и два Реквиема, мотети, оферториуми, кантати съ оркестъръ, камерна музика и др.

Винчи, Леонардо да — Vinci, Leonardo da — Великиятъ живописецъ (род. 1452 въ Винчи при Амполи, умр. 2 Май 1519 въ Амбоазъ, Франция) е билъ и много добъръ пѣвецъ и лютнистъ, създателъ самъ на единъ особенъ видъ лютна, и внесълъ подобрения въ грифа на виолата.

Винчи, Леонардо — Vinci, Leonardo — плодовитъ оперенъ компонистъ, съвременникъ и съученикъ на Перголезе, род. 1690 въ Стронгола, умр. 1732 въ Неаполъ, ученикъ на Неаполската консерватория, кралски капелмайсторъ тамъ, и следъ това — поради неотзивчива любовъ, приема